

stramt, også på grund af den hetz, der har været mod dem fra borgerligt hold.

Det er derfor helt meningsløst og uretfærdigt at give en kvinde en karantæne, blot fordi hun flygter fra en voldelig mand, og således sætte hende i en situation, hvor hun har en fortabelse af dagpengeretten hængende over hovedet – helt uden skyld i forhold til den eksisterende arbejdsløshedslovgivning, som efter forslagsstillernes mening i øvrigt er fyldt med urimeligheder over for medlemmerne.

Derudover er det et – om end mindre – problem, at kvinden i en på alle måder meget presset situation skal igennem det sociale system og anmode om økonomisk hjælp, som hun meget vel kan komme til at tilbagebetale, alt efter den pågældende kommunes praksis.

Forslagsstillerne mener i øvrigt, at en smule samarbejdsvilje, smidighed og forståelse fra arbejdsministerens side burde have overflødiggjort dette forslag til folketingsbeslutning. Forslagsstillerne har svært ved at se, hvorfor bekendtgørelsens principielle udgangspunkt om, at kun forhold af arbejdsmarkedsmæssig betydning betragtes som fyldestgørende grund til arbejdsophør, ikke kunne fraviges også i denne situation. Som undtagelser på, at private forhold betragtes som fyldestgørende grund til et arbejdsophør set i forhold til dagpengeretten, har vi i dag

a) ægtefælles/samlevers overtagelse af varigt ar-

bejde i anden by end den oprindelige hjemby

b) ægtefælles/samlevers påbegyndelse af længerevarende uddannelse i anden by end hjembyen

c) ægtefælles/samlevers overtagelse af selvstændig virksomhed i anden by end hjembyen.

Det skal i øvrigt tilføjes, at også hjemmeboende umyndige børn, der er medlemmer af en A-kasse, uden karantænemæssig virkning vil kunne sige deres arbejde op for at flytte med familien ifølge den eksisterende bekendtgørelse.

Forslagsstillerne er enige i den intention, der ligger i bekendtgørelsen om, at det skal undgås, at en familie bliver splittet på grund af reglerne om retten til dagpenge. Men vi synes ærlig talt, at denne intention burde udstrækkes til også at gælde, at en kvinde, der nægter fortsat at blive voldeligt behandlet af manden/samleveren, ikke straffes, fordi hun »splitter« familien. Vi ønsker jo ikke at holde sammen på denne institution for enhver pris.

Vi skal til slut præcisere, at det ikke handler om mange kvinder. Der er blandt de voldsramte kvinder, som krisecentrene kender, kun tale om nogle få procent, der har arbejde og bor i en mindre by, hvor en flytning/en flugt fra denne by kommer på tale. Det er jo under alle omstændigheder en stor beslutning at tage, at flytte fra eventuelle venner og bekendte, at rykke sig selv og børnene op fra et måske mangeårigt miljø, at flytte børnene til en ny skole osv.osv.